

Ақийда дарслари (151-дарс). Мукофот ёки жазо амалга қараб бўлади (иккинчи мақола)

16:58 / 27.09.2021 4817

هه لعل هلل ال صهلل ال ولسر لاق ؛ لاق هه نعل هلل ال صر رة داتق يبا نعل
تدعه و ات اول ص سمح لوم اى لعل تصرف يى ن ؛ لعل ات هلل ال لاق : ملسو
م ل ن و ، هه نعل ال هه تلخ دا نوت قول ن هه لعل طفا حى اع اج ن م ن ا ادع هه نعل
دواد و با هاور . «هه نعل هه لعل ال ف ن هه لعل طفا حى

Абу Қатода розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Русулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам:

«Аллоҳ аzza ва жалла: «Мен сенинг умматингга беш вақт намозни фарз қилдим. Мен Ўзимга Ўзим, ким уларни муҳофаза қилиб ўз вақтида ўқиб келса, албатта, жаннатга киритаман, деб аҳд бердим. Ким уларни муҳофаза қилмаса, Менинг ҳузуримда унга аҳд йўқдир», деди», деб айтдилар».

Абу Довуд ривоят қилган.

هَلْ لَعَلَّ يَصِيَّبُ النَّبِيَّ إِذَا خَرَّ أَنْ يُنْعَمَ عَلَيْهِ لَوْلَا يَضُرُّهُ رَبُّهُ بِأَنْ هَلْ لَعَلَّ أَدْبَعَتْ: لَأَقِ نَجْحُ الْإِخْلَاقِ دُهُتْ لَمَعَ إِذْ لَمَعَ يَنْبُذُ: لَأَقِ مَلَسُو
الْكُزَلِ يَدُّوتَ وَتَبُوتْ كَمَلِ الْعَالِ صِلَا مِيقَاتِ وَ، أَيُّ شَيْءٍ بُلُوتْ لَأَقِ
أَدَّهُ يَلَعُ دِيْرَا لِهْدِيْبِ يَسْفَنِ يَدُّوْا: لَأَقِ. «نَاضَمَ رُمُوتَ وَ، عَصُورُ فَمَلِ
يَلِ رُطْنِ يَنْ أَرَسَ نَمَ»: مَلَسُو هَلْ لَعَلَّ يَصِيَّبُ النَّبِيَّ إِذَا خَرَّ لَوْلَا أَمَلَفِ
يَسْأَلُ أَوْ مَلَسُومَ وَيَرَاخُ بَلْ أَوْرَ. «أَدَّهُ يَلِ رُطْنِ يَلَفِ نَجْحُ لَوْلَا هَلْ لَعَلَّ نَمَلِ جَرِ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Бир одам Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига келиб: «Мени бир амалга далолат қилингки, уни қилсам, жаннатга кирай», деди.

«Аллоҳга ибодат қиласан ва Унга ҳеч нарсани ширк келтирмайсан. Фарз намозни қоим қиласан. Фарз қилинган закотни адо этасан. Рамазон(рўзаси)ни тутасан», дедилар.

«Жоним Унинг қўлида бўлган Зот билан қасамки, бундан зиёда қилмайман», деди.

У қайтгач, Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Кимнинг аҳли жаннатдан бир одамга бир назар солгиси келса, бунга назар солсин», дедилар».

Имом Бухорий, Муслим ва Насай ривоят қилишган.

هَلْ لَعَلَّ يَصِيَّبُ النَّبِيَّ إِذَا خَرَّ أَنْ يُنْعَمَ عَلَيْهِ لَوْلَا يَضُرُّهُ رَبُّهُ بِأَنْ هَلْ لَعَلَّ أَدْبَعَتْ: لَأَقِ نَجْحُ الْإِخْلَاقِ دُهُتْ لَمَعَ إِذْ لَمَعَ يَنْبُذُ: لَأَقِ مَلَسُو
الْكُزَلِ يَدُّوتَ وَتَبُوتْ كَمَلِ الْعَالِ صِلَا مِيقَاتِ وَ، أَيُّ شَيْءٍ بُلُوتْ لَأَقِ
أَدَّهُ يَلَعُ دِيْرَا لِهْدِيْبِ يَسْفَنِ يَدُّوْا: لَأَقِ. «نَاضَمَ رُمُوتَ وَ، عَصُورُ فَمَلِ
يَلِ رُطْنِ يَنْ أَرَسَ نَمَ»: مَلَسُو هَلْ لَعَلَّ يَصِيَّبُ النَّبِيَّ إِذَا خَرَّ لَوْلَا أَمَلَفِ
يَسْأَلُ أَوْ مَلَسُومَ وَيَرَاخُ بَلْ أَوْرَ. «أَدَّهُ يَلِ رُطْنِ يَلَفِ نَجْحُ لَوْلَا هَلْ لَعَلَّ نَمَلِ جَرِ

Абдуллоҳ ибн Амр розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қирқта хислат бор, энг олийси (соғиб ичиш учун) эчки бериб туриш. Қай бир одам ўшалардан бир хислатга савоб умидида ва қилган ваъдасининг тасдиғи учун амал қилса, Аллоҳ албатта уни ўша туфайли жаннатга киритур», дедилар».

Бухорий ва Абу Довуд ривоят қилишган.

Муъоз ибн Жабал розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам билан сафарга чиққан эдим. Бир куни юриб бораётганимизда у зотга яқинлашиб: «Эй Аллоҳнинг Расули, менга мени жаннатга киритадиган ва дўзахдан узоқлаштирадиган амалнинг хабарини беринг», дедим.

«Батаҳқиқ, буюк нарсани сўрадинг. Зотан, у Аллоҳ муяссар қилган кимса учун жуда ҳам осондир. Аллоҳга ибодат қиласан. Унга ҳеч нарсани ширк келтирмайсан. Ҳамда намозни қоим қиласан. Закотни адо қиласан. Рамазон(рўзаси)ни тутасан. Байтни ҳаж қиласан», дедилар. Сўнгра:

«Сени яхшилик эшикларига далолат қилиб қўяйми? Рўза сақловчидир. Садақа худди сув оловни ўчиргандек, хатоларни ўчиради. Кишининг тунда ўқиган намози солиҳларнинг шиоридир», дедилар ва «Ёнбошлари ётар жойдан йироқ бўлур» оятини тиловат қилдилар.

Сўнгра эса: «Сенга ишнинг боши, умуртқа поғонаси ва ўрқачининг чўққиси ҳақида хабар берайми?» дедилар. «Ҳа, эй Аллоҳнинг Расули», дедим.

«Ишнинг боши Исломдир. Унинг умуртқа поғонаси намоздир. Унинг ўрқачининг чўққиси эса жиҳоддир», дедилар. Сўнгра эса: «Сенга ўшаларнинг ҳаммасига молик бўлган нарсанинг хабарини берайми?» дедилар.

«Ҳа, эй Аллоҳнинг Набийси», дедим. Бас, у зот тилларини тутдилар ва:

«Мана буни тийгин!» дедилар.

Эй Аллоҳнинг Набийси, биз гапирган нарсамиз учун албатта, (иқобга) олинамизми?» дедим.

«Онанг азангни тутсин, эй Муъоз. Одамларни тилларининг маҳсули дўзахга юзтубан (ёки тумшуқлари ила) туширмаса, нима туширар эди!»

дедилар».

Имом Термизий ривоят қилган.

Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг саҳобаларининг тушунчалари ҳам бундан ўзга бўлган эмас.

Абдуллоҳ ибн Умар розияллоҳу анҳудан: «Лаа илааҳа иллаллоҳу» билан амал зарар қиладими ёки у билан наф ҳам берадими?» деб сўраган одамга у киши: «Солиҳ амал қил, ғурурга кетма», деб жавоб берганлар.

(Давоми бор)

«Сунний ақийдалар» китоби асосида тайёрланди